

Dr Tiberius Rata, Ezra-Nehemiasz,

Sesja 2, Ezra 3-4

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tiberius Rata w swoim nauczaniu o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 2, Ezra 3-4.

Otwórz swoją Biblię dla Ezdrasza, rozdział 3. Pamiętaj, że Ezdrasz zajmuje się duchową reformacją; istnieje także reformacja fizyczna, ale znowu ważna jest tutaj reformacja duchowa, która, jak widzimy, zaczyna się od ofiar składanych Bogu. Dla nich składanie ofiar było kluczową częścią kultu.

Zatem w rozdziale 3 zobaczymy, jak faktycznie zaczynają budować ołtarz, aby móc przynosić te ofiary Panu. Rozdział 3 werset 1 mówi o siedmiu miesiącach. Gdy nadszedł siódmy miesiąc i synowie Izraela byli w miastach, zebrał się lud jak jeden mąż do Jerozolimy.

Jest to zatem prawdopodobnie siódmy miesiąc po powrocie, a siódmym miesiącem w kalendarzu żydowskim jest miesiąc Tiszri. Zatem mamy tutaj kalendarz żydowski, a potem nasz kalendarz, więc możemy zobaczyć, jak jest on podzielony. Zatem Tishri dla nich byłoby dla nas wrześniem i październikiem.

Jak widać świąt jest tutaj mnóstwo, bardzo ważnych świąt. Macie żydowskie Rosz ha-Szana, nowy rok, macie Święto Trąbek, Dzień Pojednania, Jom Kippur i Święto Namiotów, które – jak zobaczymy – będą przestrzegać. Bardzo ważne jest, aby zrozumieć, kiedy mówimy o Tishri, gdzie jesteśmy w kalendarzu.

Zatem teraz muszą przywrócić system ofiarny. Biblia mówi, że przybyli jako jeden człowiek, co pokazuje ich jedność serca i celu. Zatem najpierw rozmawiają o tym, muszą wrócić do ofiar, do systemu ofiarnego.

Aby tego dokonać, musieli odbudować ołtarz. Werset 2 mówi: Wtedy powstał Jozue, syn Jerozolimy, wraz ze swoimi współkapłanami i Jeroboam, syn Szealtiela, ze swoimi krewnymi, i zbudowali ołtarz Boga Izraela. Pierwszą rzeczą, którą zrobili, było zbudowanie ołtarza.

Pamiętajcie, że ołtarz znajdował się na zewnątrz, nie wewnątrz świątyni, był tuż na zewnątrz świątyni. Aby składać na nim ofiary całopalne, jak jest napisane w Prawie Mojżesza, męża Bożego. Ponownie pamiętajmy o podobieństwach między Ezdraszem i Nehemiaszem, o przywróceniu i wydarzeniu exodusu.

Po co wspominać o prawie Bożym i po co wspominać o Mojżeszu? Ponieważ Mojżesz był kluczową postacią w wydarzeniu exodusu. Kluczowymi postaciami w powrocie są

Ezdrasz i Nehemiasz. Zatem osoby powracające rozumieją kult i znaczenie oddawania czci poprzez ofiary.

Bardzo, bardzo ważne. Pamiętaj też, że do tego czasu to prawo Boże jest już bardzo dobrze ugruntowane. Jest to bardzo ważne, aby zrozumieć, ponieważ uczeni wierzący w JADP, hipotezę dokumentalną, sugerują, że prawo to pojawiło się dopiero później, w IV, III i II wieku p.n.e.

Ale już to widzimy: faktycznie istnieje prawo Mojżesza. Albo odnosi się do pierwszych pięciu ksiąg Mojżesza, albo odnosi się tylko do Księgi Powtórzonego Prawa. Nie wiemy, ale na pewno istnieje księga prawa, o której Jozue rzeczywiście mówi.

Mamy tu także Ezdrasza i Nehemiasza. Teraz pragną przestrzegać prawa nawet w najdrobniejszych szczegółach. I rozumieją, ponieważ rozumieją, że w Prawie Mojżeszowym istniała ścisła korelacja pomiędzy przestrzeganiem Prawa a Bożymi błogostawieństwami.

W wersecie 3 mówili, że na jego miejscu znajdował się ołtarz ze strachu przed ludami tej ziemi, i składali na nim ofiary całopalne Panu. Całopalenie rano i wieczorem. Co zatem wydarzyło się podczas wygnania? Na ziemi osiedlili się nie-Żydzi.

To byli ludzie, którzy nie byli zbyt zadowoleni z ich powrotu i odbudowy świątyni. I znowu, problem tych cudzoziemców nie polega na tym, że są obcokrajowcami; problem polega na tym, że nie są oni czcicielami Jahwe i są przeciwni ludowi Bożemu wykonującemu pracę, do której został powołany. Zatem do tych ludzi mogą należeć ludzie z sąsiednich narodów.

Ammon, Moab, Edom, Samaria i Egipt. Ale ołtarz był kluczowy, bo na ołtarzu składano ofiary. I zauważcie, że przynieśli rano i wieczorem.

Ponownie Księga Wyjścia 29, Liczb 28 podaje nam szczegóły na ten temat. Nie tylko składali ofiary, ale także obchodzili święta, których nie mogli obchodzić na wygnaniu. W wersetach 4-6 obchodzono święto butów.

Znów bardzo ważna analogia do wydarzenia Exodus. Jak jest napisane, i codziennie składa się ofiary całopalne według reguły, według potrzeb każdego dnia. A potem regularne ofiary całopalne.

I ofiary podczas nowiu księżyca. I we wszystkie wyznaczone święta Pańskie. I ofiary każdego, kto dobrowolnie złożył Panu ofiarę.

Od pierwszego dnia siódmego miesiąca zaczęto składać Panu ofiary całopalne. Jednak fundamenty świątyni Pańskiej nie zostały jeszcze położone. Pomyśl o Pomyśl o przebywaniu w narzuconej kwarantannie.

Nie przez siedem dni, tygodni czy miesięcy, ale przez siedem lat. Albo tyle, ile było między 587, kiedy tu byli. Ale teraz mogą wrócić, budować i składać ofiary.

Oprócz Paschy i Dnia Pojednania w Kippur, Święto Butów, czyli Namiotów, było jednym z trzech najważniejszych świąt religijnych Żydów. Pamiętacie kalendarz? To było w Tishri 15. Znowu wrzesień, październik, nasze czasy.

Było to przede wszystkim święto dziękczynienia Panu, sposób okazania wdzięczności Bogu za Jego zaopatrzenie podczas wydarzenia Exodus.

Przez cały ten czas Bóg o nich dbał i Bóg kazał im pamiętać. I to właśnie robią teraz. I zaobserwowano to nawet w okresie powygnanym.

Widzimy to w 2 Kronik. Widzimy to u Ezdrasza. Widzimy to w Księdze Zachariasza.

Nawet wczesny kościół obchodził to święto. Jest to jedyne święto, podczas którego Izraelitom nakazano radować się przed Panem. Księga Kapłańska 23:40.

Mamy więc ten klucz radości, który jeszcze raz zobaczymy w Księdze Nehemiasza. Radość Pana będzie waszą siłą. Bardzo ważny temat radości.

Zatem ludzie wracają i chcą składać ofiary Panu. Odbudowują ołtarz. Przynoszą ofiary.

Obchodzą święta. A poza tym, oprócz całopalenia, macie także ofiary dobrowolne. Alan Ross wyjaśnia, że dobrowolna ofiara była ofiarą, którą można było złożyć w dowolnym momencie.

Dusza czciela może po prostu przepęłniać się radością z powodu Boga i Jego dobrodziejstw. Takie dobrowolne ofiary były esencją żywej wiary. To dla nas bardzo praktyczne.

Kiedy zwracamy się do Boga ze Świętem Dziękczynienia? To powinno być spontaniczne. Ilekroć widzimy Boga w działaniu i widzimy, czego Bóg dokonuje, powinniśmy Mu dziękować. Nie powinno to być tylko święto, które obchodzimy raz w roku.

Powinna to być codzienna postawa dziękczynienia. Oczywiście, przynoszą ofiary całopalne. Dokonują odpokutowania za grzechy.

Bardzo ważne. Ponownie wracamy do Księgi Kapłańskiej 14. Zastosowany język potwierdza, że nieczystość fizyczna, a ty masz czystość, nieczystość duchową,

nieczystość moralną, wszystko to musi zostać przebaczone w tym czasie poprzez te ofiary.

Zamiarem prawa było zakazanie wszelkich ofiar składanych komukolwiek innemu niż Jahwe. Jeśli więc trzeba odbudować, potrzebują materiałów do odbudowy. I widzimy, że przynoszą to, co najlepsze.

Wiersz 7. Dali więc pieniądze murarzem i stolarzom oraz żywność, napoje i oliwę Sydończykom i Tyrańczykom, którzy sprowadzili drzewa cedrowe z Libanu do morza do Joppy, zgodnie z nadaniem głowy przez Cyrusa, króla perskiego . Dla nas mogą one nie mieć większego znaczenia. Widzimy jednak, że przygotowania do budowy świątyni pokrywają się z budową pierwotnej świątyni w czasach Salomona.

Zatrudniani są murarze i kamieniarze. Mamy to w 1. Księdze Kronik 22 razem ze stolarzami. Pierwsza Kronika 22.

Płatność dokonywana jest w ilościach żywności, napojów i oleju. Drugie Kroniki 2 10. Myers słusznie wskazuje, że cytuję, że nie było wymagane żadne pozwolenie od Sydonu i Tyru, ponieważ należały one do króla Persji.

Jedzenie z Libanu miało szczególne znaczenie, zawsze było wykorzystywane w specjalnych projektach budowlanych i przedstawiane jako mające wyższą wartość. Drewno, tzn. Cyrusowi przypisuje się nie tylko wydanie edyktu zezwalającego na powrót Żydów, ale także pokrycie części wydatków niezbędnych do budowy świątyni.

Biblia mówi jeszcze raz, że król Persji otrzymał dotację. Zatem w wersety 8 i 9 widzimy, że zaczynają budować. W drugim roku po przybyciu do domu Bożego w Jerozolimie, w drugim miesiącu Zorobabel, syn Szealtiel, i Jozue, syn Josadaka, rozpoczęli wraz z resztą swoich krewnych, kapłanami i Lewitami, i wszystkimi którzy przybyli z niewoli do Jerozolimy.

Wyznaczyli Lewitów w wieku od 20 lat wzwyż do nadzorowania pracy domu Pańskiego. Jozue wraz ze swoimi synami i braćmi oraz Kadmielem i jego synami, i synami Judy wspólnie nadzorowali robotników w domu Bożym wraz z synami Chenadada i Lewitami, ich synami i braćmi.

Zatem odbudowa świątyni rozpoczyna się w drugim miesiącu, podobnie jak budowa świątyni Salomona.

1. Król. 6 i 2. Kronik 3. Tutaj wymienieni są przywódcy projektu , a tutaj mamy imiona Boga, zarówno Jahwe, jak i Elohim. Obydwa są użyte, a fakt, że są tu użyte w odniesieniu do imienia Bożego, można zobaczyć w tym, że dom Boży Elohim i dom Jahwe są używane zamiennie. To jest Bóg Izraela i znowu nawiązanie do Księgi Wyjścia, gdzie Bóg objawia się jako Ja.

Jest to okres kwietnia i maja. Dlaczego budują? Dlaczego rozpoczynają budowę w tym miesiącu? Cóż, w Izraelu jest pora sucha. Byłby to właściwy czas, aby rozpocząć budowę, a budując, oczywiście, chwałą Boga.

Wiersze 10 i 11. A kiedy budowniczości zakładali fundamenty świątyni Pańskiej, kapłani w swoich szatach wystąpili z trąbami, a Lewici i synowie Asafa z symbolami, aby chwalić Pana zgodnie ze wskazówkami Dawida, króla Izraela i śpiewali odpowiedzialnie, wychwalając i dziękując Bogu, bo jest dobry, bo Jego niezłomna miłość trwa na wieki wobec Izraela, a cały lud krzychał wielkim okrzykiem, wychwalając Pana, ponieważ położono fundamenty domu Pańskiego. Zatem znowu widzimy zarówno fizyczne odrodzenie, jak i duchowy wymiar odnowy.

Jest radość. Radość wynika z celebrowania tego, co czyni Bóg. Ponownie jest to analogia do radości, która towarzyszyła budowie świątyni przez Salomona w 2 Księdze Kronik 7:6. Używane są trąbki.

Dlaczego nie rogi baranie? Cóż, trąby zwoływały zgromadzenie w Liczb 10:2. Trąby zasygnalizowały alarm w 2 Kronik 13. A w 1 Kronik 16 używano ich do świętowania. Ale zwróćcie uwagę na to, co śpiewają.

Jego niezachwiana miłość trwa na wieki. Czy to była nowa koncepcja? Nie nie nie. Niezłomna miłość Pana, hesed, pełna miłości dobroć Pana, która pojawia się w całym Piśmie Świętym.

Pojawia się w kronikach pierwszych, kronikach drugich. Pojawia się w Psalmach wielokrotnie. Niezłomna miłość Pana i oddają chwałę Bogu.

Ta miłość do Boga, hesed, ponownie przetłumaczona na słowa lojalna miłość, w naszych Bibliach oznaczała miłującą dobroć. Jest to przypomnienie Bożej przymierza miłości, jaką darzy swój lud. I dlatego świętują.

Wiersze 12 i 13. Ale wielu spośród kapłanów, Lewitów i naczelników domów ojca było ludźmi, którzy widzieli pierwszy dom. O, teraz widzimy porównanie pomiędzy tą i poprzednią świątynią.

Byli pewni starcy, którzy widzieli chwałę pierwszego domu, a teraz, kiedy zobaczyli drugi dom, jak mówi Biblia, płakali donośnym głosem, widząc kładzione fundamenty tego domu, choć wielu krzychało głośno z radości, tak że ludzie nie potrafili odróżnić dźwięku radosnego okrzyku od dźwięku płaczu ludu, gdyż lud krzychał na ten wielki krzyk, a dźwięk był słyszalny z daleka. Dlaczego niektórzy ludzie mieliby płakać, a inni się cieszyć? Prorok Aggeusz daje nam wgląd w tę kwestię. W Aggeusza 2-3 Bóg stawia serię pytań.

Kto pozostał wśród was, kto widział ten dom w jego dawnej świetności? Jak to widzisz teraz? Czyż nie jest niczym wśród was, którzy widzieliście ten dom w jego dawnej świetności? Czy w twoich oczach nie jest to niczym? Wydaje się, że starsi ludzie, którzy widzieli chwałę świątyni Salomona, nie byli rozczarowani, gdy zobaczyli tę odbudowaną świątynię. Już sam fundament powiedział im, że odbudowana świątynia nie osiągnie poziomu pierwotnej świątyni. Możliwe, że kamienie były mniejsze i nie dorównywały dużym kamieniom ze świątyni Salomona.

Nie wiemy. Wiemy jednak, że płacz starszych ludzi zderzał się z odgłosami radości młodszych. Jakiej więc lekcji możemy się nauczyć? Czy jest tak, że możemy uczyć się z przeszłości, ale nie powinniśmy żyć przeszłością? Nie wiem.

Ale lekcje z rozdziału Ezdrasza 3 są bardzo ważne dla dzisiejszego chrześcijańskiego przywódcy i dzisiejszych naśladowców Chrystusa. Uwielbienie powinno być odpowiedzią na to, kim jest Bóg i czego dokonał. Oto czym jest oddawanie czci i oddajemy cześć poprzez nauczanie, oddajemy cześć poprzez śpiew, oddajemy cześć poprzez dawanie, oddajemy cześć na wiele sposobów.

Nie powinniśmy zawsze myśleć, że uwielbienie jest muzyką. Możemy oddawać cześć poprzez muzykę, ale istnieje muzyka, która nie jest uwielbieniem. Bardzo, bardzo ważne jest, aby pomyśleć o tych rzeczach dzisiaj.

Jednak uwielbienie jest odpowiedzią na to, kim jest Bóg i czego dokonał. Według apostoła Pawła nasze duchowe uwielbienie będzie akceptowalne przez Boga, jeśli przyniesiemy Bogu ofiarę, a na pierwszym miejscu musimy złożyć siebie. Bardzo ważne jest zrozumienie rodzaju ofiary, jakiej pragnie Bóg.

Ponownie, w Liście do Rzymian 12, pierwsze dwa wersety przypominają nam, co mówi Paweł: Dlatego wzywam was, przez miłosierdzie Boże, abyście składali swoje ciała na ofiarę żywą, świętą i przyjemną Bogu, co jest waszym duchowym uwielbieniem. Nie upodabniajcie się do tego świata, ale przemieniajcie się przez odnowienie umysłu, abyście przez doświadczanie mogli rozeznaczyć, jaka jest wola Boża, co jest dobre, miłe i doskonałe. Wszyscy stali i klaskali.

Tak? Nie nie nie. Rozdział czwarty mówi nam, że napotkają wielki sprzeciw. Rozdział czwarty mówi o źródłach sprzeciwu, utrzymywaniu się sprzeciwu, wielu obliczach sprzeciwu, a następnie konsekwencjach sprzeciwu.

Po pierwsze, mamy źródło sprzeciwu. Rozdział czwarty wprowadza nas w ideę sprzeciwu wobec dzieła Bożego. A gdy przeciwnicy Judy i Beniamina usłyszeli, że wygnańcy, którzy powrócili, budują świątynię Panu, Bogu Izraela, podeszli do Zorobabela i do naczelników domów ojca i powiedzieli im: Budujmy z wami, bo czcimy twoim Bogiem, tak jak i ty.

I składamy mu ofiary od czasów Asarhaddona, króla asyryjskiego, który nas tu sprowadził. Widzimy więc tutaj pewien przebłysk, mały przebłysk tego, kim są ci ludzie. Pamiętajcie, że w okresie wygnania ci ludzie zostali sprowadzeni w celu uzupełnienia, ponieważ wielu ludzi zostało zabranych na wygnanie.

Utożsamiali się zatem z obcokrajowcami, których sprowadzono podczas niewoli asyryjskiej, aby ponownie zaludnić tę ziemię. Powtarzam, nie jest to rzecz niezwykła, zdarzało się to w innych miejscach. I możesz powiedzieć, pozwól nam budować razem z tobą, to nie jest złe.

Cóż, mówią, że chcą odbudować, ponieważ czczą waszego Boga tak jak wy. Jeśli jednak przeczytamy pozostałą część Biblii, zobaczymy, że ci ludzie nie są czcicielami Jahwe, lecz oddają cześć innym bogom. Bali się Pana, mówi nam 2 Król., bali się Pana, ale służyli także swoim bogom w związku z narodami, z których zostali wybrani, 2 Król. 17:33. Więc to nie są byle ludzie; są Samarytanami i ludźmi oddającymi cześć innym bogom, nie tylko Jahwe.

A lud Boży ma tutaj rozeznanie, werset 3. Ale Zorobabel, Jeszua i pozostali naczelnicy domów ojca w Izraelu powiedzieli im: Nie macie nic wspólnego z nami w budowaniu domu naszego Boga, ale my sam zbuduję dla Pana, Boga Izraela, i nakazał nam król Cyrus, król perski. Można by powiedzieć, poczekaj chwilę, a ci ludzie są bardzo ekskluzywni. Cóż, to prawda i muszą takie być.

Bóg musi dać nam także rozeznanie, abyśmy zrozumieli, że nie ma wielu dróg do Boga, ale jak mówi Jezus, Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Jest tylko jeden sposób i tutaj Bóg daje tym ludziom, tym przywódcom, zrozumienie i rozeznanie, że ci ludzie nie chcą czynić dobra, ale chcą zaszkodzić słowu Bożemu. I oczywiście nawiązują do edyktu Cyrusa w rozdziale 1. Ale na tym opozycja się nie kończy.

Widzimy, że ludzie sprzeciwiający się dziełu Bożemu są wytrwali. Lud tej ziemi zniechęcał mieszkańców Judy (werset 4), sprawiał, że bali się budować i przekupywali doradców, aby udaremnili ich zamierzenia od czasów Cyrusa, króla perskiego, aż do panowania Dariusza, króla perskiego. Proszę zwrócić uwagę na broń używaną przez opozycję.

Przede wszystkim zniechęcenie, a potem zniechęcenie prowadzi do strachu. Tak więc, kiedy odczuwacie strach, często jesteście sparaliżowani i nie możecie wykonywać dzieła Bożego. I zauważ, że na jakiś czas to się udawało i czasami jest tak samo.

Jesteśmy zniechęceni, a czasami paraliżuje nas strach. Na szczęście to nie trwało długo. Ale widzimy tutaj, że nie chodzi tylko o zniechęcenie, nie tylko strach, ale o zepsucie.

Korupcja była żywa i miała się dobrze, a opozycja znalazła skorumpowanych doradców, którzy mieli realizować swoje plany. Proszę więc zrozumieć, że to, co dzieje się dzisiaj na świecie, nie jest niczym nowym. Dzieje się tak zawsze, gdy sprzeciwianie się dziełu Bożemu odbywa się poprzez skorumpowane sposoby i skorumpowanych ludzi.

Przypomina się nam, że sprzeciw niekoniecznie jest oznaką, że robimy coś złego. Czasami sprzeciw jest oznaką, że robimy coś dobrze. I to właśnie się tutaj dzieje.

Wykonują dzieło Boże i jest sprzeciw, i jest uporczywy sprzeciw. Widzimy, że sprzeciw ten pojawia się na wiele sposobów i widzimy wiele twarzy sprzeciwu. Werset 6, a za panowania Aswerusa na początku jego panowania napisali oskarżenie przeciwko mieszkańcom Judy i Jerozolimy.

I tutaj, w tym rozdziale, a następnie w rozdziale 4, zaczynając od wersetu 8, mamy pismo aramejskie. Mówię: po co przejść na aramejski? Cóż, aramejski był lingua franca tamtych czasów. Taki był język handlu i biznesu.

A jeśli król miałby napisać coś w rodzaju dekretu królewskiego, byłoby to po aramejsku. I to właśnie tutaj mamy. Ezdrasz 4, począwszy od wersetu 8, aż do rozdziału 6, wersetu 18, jest napisany w języku aramejskim.

I piszą ten list do króla. Wiersz 12: Niech będzie wiadome królowi, że Żydzi, którzy od was przyszli do nas, udali się do Jerozolimy. Odbudowują swoje zbuntowane i niegodziwe miasto.

Wow. Ci sami ludzie, którzy ze względu na świątynię postrzegają miasto jako centrum swojej religii, nazywani są przez opozycję buntownikami i niegodziwymi. Zasadniczo składają raport królowi.

Wykańczają ściany i naprawiają fundamenty. Niech teraz będzie wiadome królowi, że jeśli miasto zostanie odbudowane i wykończone mury, nie będą już płacić daniny. Wszystko kręci się wokół pieniędzy.

Nie będą płacić daniny, ceł ani myta, a dochody królewskie zostaną zmniejszone. W wersecie 16 dajemy znać królowi, że jeśli miasto zostanie odbudowane i wykończone jego mury, nie będziesz miał żadnego stanowiska w prowincji za rzeką. Co się stanie, gdy ktoś odrzuci prawdę? Cóż, kiedy odrzucasz prawdę, musisz zastąpić ją kłamstwem.

I właśnie to się tutaj dzieje. Prawda była taka, że ci ludzie, Izraelici, odbudowywali świątynię, aby składać ofiary swojemu Bogu i oddawać cześć swemu Bogu. A opozycja kłamie i prawdę zastępuje kłamstwem.

I spisano je, aby wysłać je królowi. Swoją drogą, kim są ci ludzie, którzy są w opozycji? Nie są to obywatele klas niższych, lecz raczej uczeni w Piśmie, dowódcy, sędziowie, namiestnicy i urzędnicy, którzy byli obcokrajowcami deportowanymi do Judy podczas inwazji asyryjskiej. Yamauchi w swojej książce *Persia and the Bible* sugeruje, że dzisiejsze podatki, które można było zapłacić, szacowano na 20–35 milionów.

I były zbierane co roku przez króla perskiego. Co więc robi król? Król prowadzi badania. Prowadzi swoje badania, zaczynając od wersetu 17.

Król wysłał odpowiedź do dowódcy Rechuma, do pisarza Szimszaja i do reszty ich towarzyszy, którzy mieszkają w Samarii i w pozostałej części prowincji za rzeką. Ponownie, za rzeką jest wyrażeniem mówiącym o tym, co dzieje się za Tygrysem i Eufratem. A teraz list, który do nas wysłałeś, został przede mną wyraźnie odczytany.

I wydałem dekret, i przeprowadzono poszukiwania, i stwierdzono, że miasto od dawna powstało przeciwko królom i doszło w nim do buntu i buntu. A nad Jerozolimą panowali potężni królowie, którzy panowali nad całą prowincją za rzeką, któremu płacono zwyczajnie i opłaty. Wydadź więc dekret, aby ci ludzie zaprzestali działalności, a miasto nie zostanie odbudowane, dopóki nie wydam mojego dekretu, i uważaj, aby w tej sprawie nie zwlekać.

Dlaczego szkody miałyby rosnać, by zaszkodzić królowi? Nie wiemy, na czym polegały jego badania. Czy to możliwe, że w swoich badaniach znalazł informację o buncie Ezechiasza przeciwko Asyrii w 2 Król. 18? Nie wiemy. Wiemy, że Jehojakim i Ezechiasz zbuntowali się przeciwko Nabuchodonozorowi w 2 Król. 24 i obaj ponieśli konsekwencje tego buntu.

Nie wiemy, co to jest, ale wygląda na to, że opozycja, przynajmniej na jakiś czas, odniosła sukces. Zatem królowie, o których tu mowa, to Asarhaddon, król Asyrii. Ponownie wspominają o poprzedniej administracji Asyrii i wspominają Artakserksesa I, który był królem w tym czasie.

A więc znowu mamy nowego króla. To nie jest Cyrus. To nie Cyrus to daje, to jest dużo, dużo później.

Mamy więc Artakserksesa I i widzimy, że rzeczywiście ta opozycja działa i praca zostaje zatrzymana. Wersety 23 i 24. Mamy tu więc zmianę w chronologii.

Pamiętaj, że nie mówimy o porządku chronologicznym od początku do końca. Mamy więc narrację, która przechodzi od czasów Artakserksesa do czasów Dariusza. Jest to anomalia chronologiczna, która pojawia się w Księdze Ezdrasza, ponieważ Artakserkses żył ponownie w latach 465–424 p.n.e.

Dariusz cofa się do roku 522, kiedy mówi o tym, kiedy świątynia została faktycznie ukończona. Mamy tu więc do czynienia z anomalią chronologiczną, w której nie trzymasz się ścisłej linii chronologicznej, ale masz lukę w historii. Ezra opowiada historię w niewłaściwy sposób.

W zasadzie o to tutaj chodzi. Dlaczego? Przypominamy, że pomimo sprzeciwu król Dariusz wspierał dzieło odbudowy. Rzeczywiście, pod rządami Dariusza imperium perskie osiągnęło największą potęgę i świetność.

Zatem znowu ważne jest, aby zrozumieć, że nie mamy tutaj jasnej linii chronologicznej. Warunki są inne. Ale punkty są jasne.

Sprzeciw wobec dzieła Bożego nie zaczął się od Ezdrasza i Nehemiasza i nie poprzestanie na Ezdraszu i Nehemiaszu. Sprzeciw wobec dzieła Bożego obejmuje kłamstwa, naciski i prześladowania. Ale mimo to dzieło Boże będzie kontynuowane i Bóg odniesie sukces, ponieważ nie jest dziełem Boga ani człowieka. To dzieło Boga.

Nie wiem jak dla Was, ale dla nas ta prawda powinna być wielką pociechą dla nas wszystkich i wielką zachętą dla nas, którzy dzisiaj podążamy za Chrystusem, we wszystkich czasach i miejscach. Chociaż Kościół jest dziś prześladowany na całym świecie, Boże dzieło zostanie wykonane i Bóg odniesie sukces.

Trzeba przeczytać całą Biblię, żeby zrozumieć, że Bóg dotrzymuje swoich obietnic i chociaż przechodzimy przez prześladowania, a opozycja kłamie i rzuca na nas wieloma rzeczami, dzieło Boże się dokona. Przypomina się nam również, że życie chrześcijańskie to nie plac zabaw. To pole bitwy. Walczymy każdego dnia i czasem wydaje się, że przeciwnik odniesie sukces, ale to tylko chwilowe.

Ostatecznie dzieło Boże zostanie wykonane.

To jest dr Tiberius Ratta w swoim nauczaniu o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 2, Ezra 3-4.